

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/719/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7812209455
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alexander Husivarga
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7812209455.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Alexandra Husivargu a sudkýň JUDr. Viktórie Midovej a JUDr. Moniky Koščovej v právnej veci žalobkyne POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpenej Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, za ktorú ako konateľ koná advokát Doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 30. júna 2014 č.k. 10C/162/2012-191 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvého stupňa.

N e p r i z n á v a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Okresný súd Rožňava (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) rozsudkom zo dňa 30. júna 2014 č.k. 10C/162/2012-191 zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá jej mala byť spôsobená:

1/ nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Rožňava v exekučných konaniach vedených na tomto okresnom súde pod sp.zn. 4Er/817/2010, 4Er/754/2010, 4Er/730/2010, 4Er/97/2011, 4Er/928/2009, 4Er/591/2011, 4Er/427/2010, 4Er/755/2009, 4Er/623/2011, 4Er/930/2009, 4Er/1042/2010, 4Er/754/2009, 4Er/815/2010, 4Er/837/2009, 4Er/95/2010, 4Er/1041/2010, 4Er/962/2010, 4Er/55/2011, 4Er/94/2011, 4Er/738/2011, 4Er/1004/2010, 4Er/788/2010, 4Er/399/2011, 4Er/95/2011, 4Er/603/2011, 4Er/966/2010, 4Er/756/2010, 4Er/860/2010, 4Er/844/2010, 4Er/602/2011, 4Er/967/2010, 4Er/477/2010, 4Er/282/2010, 4Er/109/2011, 4Er/839/2009, 4Er/13/2010, 4Er/818/2010, 4Er/754/2010, 4Er/819/2010, 4Er/865/2009, 4Er/645/2010, 4Er/34/2011, 4Er/722/2010, 4Er/261/2010, 4Er/158/2011, 4Er/201/2011, 4Er/719/2010, 4Er/60/2011, 4Er/692/2009, 4Er/1/2010, 4Er/840/2009, 4Er/627/2011, 4Er/200/2011, 4Er/738/2011, 4Er/823/2010, 4Er/592/2011, 4Er/202/2011, 4Er/420/2011, 4Er/718/2010, 4Er/350/2010, 4Er/33/2011, 4Er/602/2011 konkrétne tým, že súd rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia a rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora po zákonnej 15 dňovej lehote,

2/ nesprávnym úradným postupom v exekučných konaniach vedených na okresnom súde pod sp.zn. 4Er/94/2010, 4Er/375/2010, 4Er/257/2009, 4Er/620/2009, 4Er/698/2008 a 4Er/265/2010 konkrétne tým, že súd nevydal poverenie na vykonanie exekúcie v zákonnej lehote 15 dní,

3/ nesprávnym úradným postupom v exekučných konaniach vedených na tomto súde pod sp.zn. 4Er/152/2003, 4Er/288/2006, 4Er/341/2005 a 6Er/28/2005 konkrétne tým, že súd nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonnej 30 dňovej lehote.

Návrh žalobkyne na prerušenie konania zamietol, a náhradu trov konania žiadnemu z účastníkov nepriznal.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že vykonaným dokazovaním vzal za preukázané, že v exekučných veciach uvedených vyššie pod bodom 1/ v priebehu niekoľkých dní po doručení žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, exekučný súd žiadal oprávneného, ako aj rozhodcovský súd o súčinnosť za účelom náležitého preskúmania žiadosti o udelenie poverenia. Žalobkyňa ako oprávnená neposkytla súdu dostatočnú súčinnosť. Súd bol nútený obrátiť sa na rozhodcovský súd, ktorý taktiež nie vo všetkých prípadoch reagoval na výzvu súdu. Z týchto dôvodov nebolo možné rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia v zákonnej lehote 15 dní. Vo všetkých rozhodnutiach o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, exekučný súd vyhodnocoval rozhodcovskú doložku a dospel k záveru o jej neplatnosti z dôvodu, že je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Práve táto skutočnosť bola dôvodom zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia. Skutočnosť, že súd žiadostiam o udelenie poverenia nevyhovel, nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup. Ďalej súd konštatoval, že zákonná lehota 15 dní je určená na udelenie poverenia, nie je však súčasne aj lehotou na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia. Uvedená lehota je lehotou poriadkovou, a jej nedodržanie nemôže byť kvalifikované ako prietah v konaní. Nedodržaním lehoty sa súd nedopustil nesprávneho úradného postupu zvlášť za situácie, keď vykonával procesné úkony potrebné na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia.

Pokiaľ ide o exekučné konania uvedené pod bodom 2/, vo všetkých prípadoch bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, čo viedlo exekučný súd k nutnosti jeho preskúmania, za ktorým účelom súd požiadal opätovne o súčinnosť žalobkyňu ako oprávnenú a príslušný rozhodcovský súd, a po doručení spisu rozhodcovského súdu bolo bez zbytočného odkladu vo všetkých veciach vydané poverenie. V exekučnom konaní pod sp. zn. 4Er/257/2009 bola žiadosť o udelenie poverenia doručená súdu dňa 25. mája 2009 a poverenie bolo vydané dňa 26. mája 2009. Aj v konaní vedenom pod sp. zn. 4Er/620/2009 žiadosť o udelenie poverenia bola doručená dňa 14. októbra 2009 a poverenie bolo vydané dňa 15. októbra 2009. Vo veci 4 Er/698/2008 bola žiadosť o udelenie poverenia doručená súdu 1. decembra 2008 a poverenie bolo vydané dňa 5. decembra 2008. (Súdnemu exekútorovi poverenie bolo doručené dňa 12. 12. 2008). Vo veci sp. zn. 4Er/94/2010 bolo vydané poverenie po zákonnej 15 dňovej lehote potom, čo odvolací súd na odvolanie žalobkyne zrušil rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým bola zamietnutá žiadosť o udelenie poverenia a vrátil vec na ďalšie konanie. Vo veci 4Er/375/2010 žiadosť o udelenie poverenia bolo doručená súdu dňa 7. júna 2010 a poverenie bolo vydané až 15. novembra 2010, ale to len z dôvodu absencie úverovej zmluvy a všeobecných podmienok, ktoré boli získané súdom až po niekoľkonásobných urgenciách. Rovnaký osud mala aj vec sp. zn. 4Er/265/2010. Navyiac v uvedených veciach exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok, na ktorý sa lehota 15 dní v zmysle § 44 ods.2 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len Exekučného poriadku) v znení účinnom od 1. júna 2010 nevzťahuje.

V exekučných konaniach vymenovaných pod bodom 3/, vykonaným dokazovaním súd zistil, že rozhodnutiu súdu predchádzali úkony - žiadosti poverenému exekútorovi o vyčíslenie trov exekúcie, keďže v prípade rozhodovania o zmene exekútora súd musí rozhodnúť aj o náhrade trov pôvodného exekútora, na ktoré má právo podľa § 196 prvej vety Exekučného poriadku. Ak pôvodný exekútor neposkytol včas súčinnosť, objektívne nemohol exekučný súd dodržať uvedenú lehotu, ako tomu bolo aj v preskúmaných veciach. Nedodržanie tejto lehoty nepovažoval súd za nesprávny úradný postup. Akokoľvek, vychádzajúc z toho, že porušenie článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov patrí výlučne do právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky a všeobecný súd nemá preto právomoc konštatovať prietahy v súdnom konaní, za právne významnú považoval skutočnosť, že sťažnosti žalobkyne na prietahy v exekučných konaniach evidované na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. Spr/8/2010, Spr/29/2010, Spr/30/2010, Spr/37/2010 a Spr/21/2011 boli vyhodnotené ako neopodstatnené. Poukázal taktiež na rozhodovaciu činnosť ústavného súdu, ktorý síce prihliada na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie ústavného práva, pretože sa v takýchto prípadoch prihliada na všetky okolnosti danej veci. Konštatoval, že pokiaľ súd nerozhodol o návrhu na zmenu exekútora v lehote 30 dní, nedopustil sa nesprávneho úradného postupu v konaní.

Zo znaleckého posudku č. 1/2014 zo dňa 17. januára 2014, predloženého žalobkyňou súd zistil, že týmto bola stanovená majetková škoda, ktorá mala byť spôsobená žalobkyňi v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v exekučných veciach. Škoda bola stanovená tak, že v prípade

žalôb označených pod bodom 1/ a 2/ škoda bola stanovená vo výške 30,76 € a pokiaľ ide o žaloby označené pod bodom 3/, škoda bola stanovená vo výške 31,68 €. Tento dôkaz súd hodnotil ako listinný dôkaz a konštatoval, že znaleckému ústavu neprináleží hodnotiť, či sa v danom prípade jedná o nesprávny úradný postup, lebo túto otázku je kompetentný posúdiť len súd. Vzhľadom na skutočnosť, že znalecký posudok vychádzal zo všeobecných štatistických údajov, bol pre potreby konania, kde sa žalobkyňa domáha individuálnej majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z exekučného konania voči konkrétnemu povinnému, nepoužiteľný. Žalobkyňa v žalobe tvrdila vynaloženie nákladov rôzneho druhu, avšak nepriložila ani jeden listinný dôkaz, ktorý by tieto náklady (aj) skutočne preukazoval.

Návrh žalobkyne na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o jej ústavnej sťažnosti súd zamietol dôvodiac, že neexistuje relevantný dôvod na prerušenie konania, a preto opätovnému návrhu na prerušenie konania nevyhovel.

Okresný súd vec právne posudzoval podľa ustanovení § 3, § 9, § 15, § 16, § 17 a § 19 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v spojení s ustanoveniami § 41 a § 44 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučného poriadku) a § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. V prvom rade sa súd zaoberal (ne)dôvodnosťou vznesenej námietky premĺčania žalobou uplatneného nároku a dospel k záveru, že žalobou uplatnené nároky nie sú premĺčané. Vyhodnotil aj splnenie podmienok predbežného prerokovania nároku a dospel k záveru, že aj keď žaloby boli podané v niektorých prípadoch skôr, ako uplynula lehota 6-tich mesiacov na vybavenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, vzhľadom na názor žalovanej prezentovaný vo vyjadrení k žalobe, v zmysle ktorého by žiadosťami nevyhovela, v konaní pokračoval. Následne skúmal splnenie zákonných predpokladov pre priznanie nároku uplatneného žalobou a dospel k záveru, že nebola splnená prvá z podmienok, a to existencia nesprávneho úradného postupu, z ktorého dôvodu nevykonával dokazovanie na preukázanie splnenia ostatných predpokladov, vrátane preukázania vzniku a výšky škody a nemajetkovej ujmy.

V konaní súd nezistil taký postup súdu, ktorý by mohol kvalifikovať ako nesprávny úradný postup. Nezistil, že by bol exekučný súd nečinný a spôsoboval zbytočné prieťahy, pretože pokiaľ aj súd nerozhodol v zákonom stanovenej lehote a boli prítomné ojedinelé prekročenia lehôt vyplývajúcich z Exekučného poriadku, tie boli spôsobené nesúladnou činnosťou žalobkyne ako oprávnenej a v ďalšom rade aj rozhodcovského súdu, ktorý doručoval jednotlivé rozhodcovské spisy s časovým oneskorením.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods.1 O.s.p.. Žalovaná si náhradu trov konania neuplatnila, a preto súd náhradu trov konania účastníkom nepriznal.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podala odvolanie žalobkyňa z dôvodov podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/, g/ a h/ O.s.p., § 205 ods. 2 písm. c/, d/, e/ a f/ O.s.p. Navrhla zrušiť rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Vytýkala súdu, že prejednal vec v jej neprítomnosti, hoci preto neboli splnené podmienky v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p. Uviedla, že požiadala o zrušenie pojednávania, uviedla dôležité dôvody a predložila listiny spájané s označenými dôvodmi. Pokiaľ súd prejednal za týchto okolností vec v jej neprítomnosti, odňal jej tým právo konať pred súdom. Namietala ďalej, že vo veci rozhodol vylúčený sudca. Meritórne rozhodnutie vo veci neprichádzalo do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jej návrhu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému pripustil odvolanie. V čase rozhodnutia o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Žalobkyňa tvrdí, že nemala možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovanej, z ktorých súd pri svojom rozhodnutí vychádzal, nemala možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie a tým došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania a práva žalobkyne na súdnu ochranu. Nemala možnosť vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Sama nemala možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Namietala ďalej, že vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, lebo bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa žalovaná vôbec nevyjadrila k podanej žalobe, mal súd umožniť žalobkyňu uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ale aj právnym otázkam, nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody. Vytýkala súdu, že vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Aj k týmto dôkazom získaným z vlastnej iniciatívy súdom mala žalobkyňa mať možnosť vyjadriť sa. Argumentovala ďalej, že ak žalovaná nereagovala

na výzvu súdu, aby sa vyjadrila k žalobe, mal súd rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. Namiesto toho súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám a následne meritórne rozhodol. Poukázala na to, že predložila dôkaz o vzniku škody, a to znalecký posudok 1/2014 a týmto preukázala, že nesprávny úradný postup mal na ňu negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jej majetku, a to v posudku určenej výške. Nenáležité je preto tvrdenie v odôvodnení rozsudku, že žalobkyňa nepreukázala vznik škody postupom exekučného súdu. Mala za to, že v konaní boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody. Pokiaľ ide o jej návrh na prerušenie konania, argumentovala, že súd bol povinný o tomto osobitne rozhodnúť pred rozhodnutím vo veci samej, lebo takto ju zbavil možnosti podať opravný prostriedok proti tomuto rozhodnutiu.

Žalovaná zostala v odvolacom konaní nečinná.

Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 10 ods. 1 O.s.p.) prejednal odvolanie žalobkyne ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 212 ods. 1,3 O.s.p. a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 205 ods. 2 písm. a/, c/, d/, e/, f/ O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné vyhovieť.

Rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 27. júna 2016 o 12.40 hod., pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach dňa 21. júna 2016 v zmysle ust. § 156 ods. 1, 3 O.s.p.

Žalobkyňa v odvolaní uvádza všetky odvolacie dôvody, okrem odvolacieho dôvodu podľa ust. § 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p., t.j. v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. f/, g/, h/, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. je daný vtedy, ak v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. Žalobkyňa konkrétne namieta, že postupom súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože súd pojednával v jej neprítomnosti, hoci preto neboli splnené podmienky v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p., vo veci rozhodoval vylúčený sudca a súd nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) je potrebné rozumieť taký procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti pred súdom konať dochádza tiež vtedy, keď súd vec prejedná a rozhodne v neprítomnosti účastníka konania, hoci nie sú preto splnené podmienky vyplývajúce z ust. § 101 ods. 2 O.s.p.

Súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy (§ 101 ods. 2 O.s.p.).

Z vyššie citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že predpokladom uskutočnenia pojednávania a rozhodnutia v neprítomnosti účastníkov je riadne predvolanie účastníka na pojednávanie, ktorý sa nedostaví a ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania.

Predvolanie na pojednávanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať (§ 115 ods. 2 O.s.p.).

V prejednávanej veci z obsahu spisu je preukázané splnenie podmienok pre pojednávanie súdu dňa 30. júna 2014 v neprítomnosti účastníkov, preto ak súd vec prejednal a rozhodol na tomto pojednávaní v neprítomnosti účastníkov, neodňal tým žalobkyni (ani žalovanej) právo konať pred súdom.

Z obsahu spisu je zrejmé, že predvolanie na pojednávanie na deň 30.6.2014 bolo doručené právnomu zástupcovi žalobkyne dňa 19.6.2014 a žalovanej dňa 19.6.2014 (viď č. I. 173 p.v.).

Bola tak zachovaná lehota na prípravu pojednávania v zmysle citovaného ustanovenia § 115 ods. 2 O.s.p..

Dňa 26.6.2014 bola súdu doručená žiadosť žalobkyne o zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, v ktorej uviedla, že nesúhlasí s rozhodnutím krajského súdu o nevyhlásení sudcov Okresného súdu Rožňava z pojednávania a rozhodovania v tejto veci, z ktorého dôvodu podala sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky. Vzhľadom na túto podanú sťažnosť navrhla zároveň prerušiť konanie do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o jej ústavnej sťažnosti a z tohto dôvodu navrhla aj zrušiť pojednávanie.

Vyššie uvedené dôvody žiadosti o odročenie pojednávania súd nepovažoval za dôležité dôvody v zmysle ust. § 119 ods. 1 O.s.p., preto vec prejednal v neprítomnosti účastníkov konania v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p.. Žalovaná svoju neúčast' ospravedlnila a nežiadala o odročenie pojednávania. Na pojednávaní dňa 30.6.2014 súd oboznámil výsledky prípravy pojednávania a vykonal dokazovanie obsahom pripojených exekučných spisov Okresného súdu Rožňava, ako aj ďalšími listinami, ktoré sú súčasťou tohto spisu a pripojených spisov, vyhlásil dokazovanie za skončené a vyhlásil rozsudok. Poučenie podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. bolo doručené písomne účastníkom konania dňa 10. januára 2013 žalobkyni (viď č.l. 25-26 spisu) a dňa 10. januára 2013 žalovanej (viď č.l. 27 - 28 spisu).

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že nebol naplnený odvolací dôvod v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm.a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., teda postupom súdu, keď vec prejednal v neprítomnosti žalobkyne, nebola jej odňatá možnosť konať pred súdom, pretože pre tento postup boli splnené podmienky v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p.. Zároveň bolo vyvrátené tvrdenie žalobkyne v odvolaní, že ju súd nepoučil podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. a tým jej znemožnil realizáciu jej procesného práva navrhovať dôkazy.

Odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p. je daný vtedy, ak vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

V prejednávanej veci tento odvolací dôvod nie je naplnený, pretože zákonná sudca JUDr. Marián Tengely nebol vylúčený z pojednávania a rozhodovania v tejto veci, o čom bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 22.októbra 2012 č.k. 9NcC/15/2012-15. Toto rozhodnutie bolo doručené právnomu zástupcovi žalobkyne dňa 11.12.2012 a žalovanej dňa 11.12.2012 (č.l. 19 p. v.) a nadobudlo právoplatnosť dňa 11.12.2012. Za situácie, že bolo právoplatným rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 16 O.s.p. rozhodnuté o tom, že zákonný sudca nie je vylúčený z pojednávania a rozhodovania v tejto veci, nie je náležitá námietka žalobkyne, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

Aj pokiaľ ide o ostatné žalobkyňou namietané odvolacie dôvody v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. c/, d/, e/ a f/ O.s.p., odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

Rozhodnutiu súdu nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 133 až § 135 O.s.p., alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Rozsudok vo veci nie je ani nepreskúmateľný a nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 132 O.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, preto odvolací súd jeho rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými zisteniami a právnym záverom súdu prvého stupňa, v zmysle ktorého neboli splnené podmienky zodpovednosti žalovanej za škodu v zmysle zákona 514/2003 Z.z., ktorá mala byť spôsobená žalobkyni tvrdeným nesprávnym úradným postupom a nezákonnými rozhodnutiami Okresného súdu Rožňava v konaniach vedených na tomto súde, ako sú vyššie označené pod bodmi 1/ až 3/ a ako sú špecifikované aj v odôvodnení napadnutého rozsudku, z ktorého dôvodu základ nároku nie je daný.

Mimoriadne podrobné, precízne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva úvaha súdu, na základe ktorej dospel k záveru o vylúčení zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom aj s poukazom na príslušné právne predpisy, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav a nenáležitá je preto námietka žalobkyne o nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti záverov súdu prvého stupňa, na ktorých založil svoje rozhodnutie.

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že zamietnutím žiadosti o udelenie poverenia nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu súdu, pretože samotným nevyhovením návrhu sa súd nedopúšťa nesprávneho úradného postupu. Odvolací súd k tomu dopĺňa, že nejde o nesprávny úradný postup, ak výsledkom postupu orgánu štátu je vydanie rozhodnutia. V tomto prípade možno sa domáhať iba náhrady škody titulom nezákonného rozhodnutia. Aj v prípade posudzovania uplatneného nároku titulom zodpovednosti za škodu z nezákonného rozhodnutia, ktorým by malo byť uznesenie súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, odvolací súd poukazuje na nepreukázanie splnenia zákonných podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody titulom nezákonného rozhodnutia, pretože predpokladom uplatnenia náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola škoda spôsobená, a to pre nezákonnosť príslušným orgánom v zmysle § 6 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z.

V prejednávanej veci zmena alebo zrušenie rozhodnutí okresného súdu uvedených vyššie pod bodom 1/, ktorými bola žiadosť o udelenie poverenia na exekúciu zamietnutá, preukázané nebolo a vzhľadom na nesplnenie tejto podmienky pre vznik nároku je skúmanie existencie ďalších podmienok bez právneho významu, keďže jednotlivé zákonné predpoklady vzniku práva na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. musia byť splnené kumulatívne.

Z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynul záver, že Okresný súd Rožňava sa v exekučných konaniach uvedených vyššie pod bodom 1/ a 2/ nedopustil nesprávneho úradného postupu tým, že nerozhodol o žiadosti o udelenia poverenia v lehote 15 dní od jej doručenia súdu, a to bez ohľadu na to, či zamietol žiadosť o udelenie poverenia alebo vydal poverenie.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu; táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ (notárske zápisnice a vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených - poznámka odvolacieho súdu). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Z vyššie citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že lehota 15 dní je určená na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, že súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na

vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. V ostatných prípadoch, t.j. ak takýto rozpor súd zistí, nie je viazaný lehotou 15 dní a nie je ani povinný v tom prípade vydať poverenie pre exekútora. Naopak v tom prípade musí takúto žiadosť o udelenie poverenia zamietnuť. Určená lehota 15 dní však neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/, a teda ak ide o notárske zápisnice, ktoré obsahujú právny záväzok a ak ide o vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

V exekučných veciach uvedených vyššie pod bodom 1/ išlo o prípady, kedy súd zistil rozpor exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku so zákonom, z ktorého dôvodu zamietol žiadosť o udelenia poverenia, a teda nebol viazaný lehotou 15 dní v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia. Rovnako súd nebol viazaný vyššie uvedenou lehotou v exekučných veciach uvedených vyššie pod bodom 2/, keďže v týchto veciach exekučným titulom boli rozhodcovské rozsudky.

Odvolací súd konštatuje, že aj za situácie, že exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok, ako aj za situácie, že súd zistí rozpor exekučného titulu so zákonom, je povinný rozhodnúť v primeranej lehote. Vzhľadom na znenie ustanovenia § 9 ods. 2 zákona 514/2003 Z.z. od 1.1.2013, teda aj v čase rozhodovania súdu prvého stupňa, však otázku prieťahov môže súd posudzovať len vychádzajúc z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Žalobkyňa nepreukázala existenciu žiadneho relevantného rozhodnutia, ktorým by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov ani nepreukázala, že by jej sťažnosť na prieťahy v konaní bola vybavená spôsobom, z ktorého by existencia prieťahov bola preukázaná.

Vyššie uvedený záver o nepreukázaní existencie žiadneho relevantného rozhodnutia, ktorým by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, sa vzťahuje ku všetkým vyššie uvedeným rozhodnutiam, teda aj k rozhodnutiam uvedeným pod bodom 2/ a 3/, v ktorých žalobkyňa namieta prieťahy v konaní, spočívajúce vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí 15 dňovej lehoty a v rozhodnutí o zmene súdneho exekútora po uplynutí 30 dňovej lehoty.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov, ako aj z dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku je záver súdu prvého stupňa o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu a nepreukázaní existencie nezákonných rozhodnutí Okresného súdu Rožňava vo všetkých vyššie uvedených exekučných konaniach, a teda záver o nesplnení podmienok pre zodpovednosť žalovanej za vznik škody žalobkyňi v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., vecne správny.

Vzhľadom na správny záver súdu, že v danom prípade nie je daný základ nároku, nebolo povinnosťou súdu skúmať výšku škody a nemajetkovej ujmy a vykonávať v tomto smere dokazovanie. Nedôvodná je preto odvolacia námietka žalobkyne, že súd neprihliadol na ňou predložený dôkaz o výške škody - znalecký posudok a nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s týmto predloženým znaleckým posudkom.

K ostatným odvolacím námietkam žalobkyne odvolací súd uvádza nasledovné :

Vecne správne rozhodol súd prvého stupňa o zamietnutí návrhu žalobkyne na prerušenie konania z dôvodu neexistencie dôvodu na prerušenie konania v zmysle ust. § 109 ods. 1,2 O.s.p., keďže v čase rozhodovania súdu už bolo rozhodnuté o ústavnej sťažnosti žalobkyne proti rozhodnutiu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9NcC/15/2012 zo dňa 22.10.2012, a to tak, že táto sťažnosť bola odmietnutá pre neprípustnosť. Podanie inej sťažnosti ústavnému súdu žalobkyňa nepreukázala, a to ani v odvolacom konaní, preto záver súdu o neexistencii relevantných dôvodov pre prerušenie konania je vecne správny.

Nenáležitá je aj odvolacia námietka žalobkyne, že súd bol povinný o jej návrhu na prerušenie konania rozhodnúť osobitne pred samotným rozhodnutím vo veci samej. V čase rozhodovania súdu prvého stupňa neboli splnené podmienky pre prerušenie konania, pričom žalobkyňa na svojom návrhu na

prerušenie napriek tomu trvala, preto súd bol povinný o tomto návrhu rozhodnúť. Tým, že o tomto návrhu rozhodol až v konečnom rozhodnutí vo veci samej, neodňal žalobkyni právo podať opravný prostriedok proti tomuto rozhodnutiu, pretože odvolanie je prípustné proti výroku, ktorým súd rozhodoval o tomto návrhu a toto svoje právo žalobkyňa aj realizovala v odvolaní proti rozsudku. Odvolací súd prejednal aj odvolanie žalobkyne proti výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania a nenáležitá je preto odvolacia námietka o zbavení možnosti žalobkyne podať opravný prostriedok proti svojmu rozhodnutiu. Keďže odvolací súd nezistil dôvody pre prerušenie konania, nemožno súdu prvého stupňa vytýkať nesprávny právny postup, ak nevyhovel návrhu na prerušenie konania, ďalej vo veci pokračoval a vo veci rozhodol.

Pokiaľ žalobkyňa namietala, že nemala možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovanej, z ktorých súd vychádzal pri rozhodovaní, že vyjadrenie žalovanej jej nebolo doručené a nebolo doručené ani súdu, a teda súd mal rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že vyjadrenie žalovanej k žalobe zo dňa 21.9.2012 bolo doručené Okresnému súdu Rožňava dňa 1.2.2013 (č.l. 104 spisu) a následne bolo doručené právnomu zástupcovi žalobkyne dňa 22.3.2013 (viď č.l. 116 p.v.).

Za tejto situácie žalobkyňa mala dostatok času na to, aby sa vyjadrila k argumentom žalovanej a prípadne navrhla vykonať dôkazy na ich vyvrátenie a pokiaľ tak neurobila, sama sa vzdala tohto procesného práva, ktorého realizácia jej však nebola znemožnená postupom súdu.

Keďže vyjadrenie žalovanej k žalobe bolo súdu doručené (1.2.2013), neboli splnené ani podmienky pre rozhodnutie v zmysle ust. § 153b/ ods. 2 O.s.p. rozsudkom pre zmeškanie.

Pokiaľ žalobkyňa namietala, že nemala možnosť vyjadriť sa k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, k tomu odvolací súd uvádza, že tohto práva sa vzdala sama tým, že sa nedostavila na pojednávanie, na ktoré bola riadne predvolaná a ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o jeho odročenie. Na tomto pojednávaní bolo pritom vykonané dokazovanie oboznámením listinných dôkazov, ktoré sú obsiahnuté v spise, ako aj oboznámením všetkých exekučných spisov Okresného súdu Rožňava, v ktorých je namietaný nesprávny úradný postup a pokiaľ by sa žalobkyňa bola tohto pojednávania zúčastnila, mala možnosť sa k vykonaným dôkazom vyjadriť a realizovať aj svoje ďalšie procesné práva spojené s účasťou na pojednávaní, vrátane možnosti vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci a navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Je teda zrejmé, že zásada kontradiktórnosti konania a ani právo žalobkyne na súdnu ochranu porušené neboli.

Nenáležitá je námietka žalobkyne, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, keďže súd rozhodol vo veci na pojednávaní za splnenia podmienok v zmysle ust. § 101 ods.2 O.s.p., ako aj ostatných zákonných podmienok tak, ako už bolo uvedené vyššie. Rovnako nenáležitá je aj námietka o vykonaní dokazovania listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný. Z odôvodnenia rozsudku nepochybne vyplýva, že súd vykonal dokazovanie listinami obsiahnutými v exekučných spisoch Okresného súdu Rožňava, ktoré aj špecifikoval ich spisovými značkami a tento záver nepochybne vyplýva aj zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 30.6.2014, v ktorej súd podrobne uvádza zistenia z jednotlivých exekučných spisov, ktoré majú význam pre rozhodnutie vo veci.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov sú odvolacie námietky žalobkyne nedôvodné a nespôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku, preto odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil vrátane výroku o trovách konania účastníkov.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods.1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p.. Žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, ale trovy odvolacieho konania si neuplatnila. Žalobkyňa bola neúspešná v odvolacom konaní a tak nemá právo na ich náhradu a preto súd účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.